

Viden og refleksion i
arbejdet med anbragte
børn og unge med
minoritetsetnisk baggrund

Viden til gavn

Publikationen er udgivet af:

Social- og Boligstyrelsen
Edisonsvej 1
5000 Odense C
Telefon: 72 42 37 00
E-mail: info@sbst.dk
www.sbst.dk

Indholdet er udarbejdet af Mette Lausten,
VIVE, og Social- og Boligstyrelsen i
samarbejde.

Layout: Hedda Bank
Fotos: VIVE og Jacob Wackerhausen
(side 10)

Udgivet juni 2024

ISBN: 978-87-94445-93-1

Indhold

- 3 Introduktion
- 4 Kendetegn for anbragte børn og unge med minoritetsetnisk baggrund
- 6 Hvordan oplever børnene og de unge, at de trives og bliver inddraget?
- 8 Kontinuitet i børnenes og de unges sproglige, kulturelle og religiøse praksis
- 10 Det vigtige forældresamarbejde
- 12 Det er helt naturligt at være i tvivl og opleve usikkerhed
– og der er hjælp at hente

Introduktion

Dette er et videns- og refleksionsmateriale, der er blevet til i forlængelse af VIVEs rapport 'Børn og unge med minoritetsetnisk baggrund, som er anbragt uden for hjemmet' samt Social- og Boligstyrelsens erfaringer fra rådgivningsforløb med kommuner om børn, unge og familier med minoritetsetnisk baggrund, hvor der er bekymring for mistrivsel. Formålet med materialet er at formidle central viden fra arbejdet med vidensafdækningen og omsætte resultaterne til faglig refleksion i praksis vedr. anbragte børn og unge med minoritetsetnisk baggrund.

Materialet henvender sig til børne- og ungerådgivere samt deres ledere på myndighedsområdet, som behandler sager om anbringelse. Derudover henvender materialet sig til fagpersoner på børne- og ungehjem samt deres ledere.

Materialet er opdelt i fire temaer, der formidler centrale fund fra undersøgelsen:

1. Kendetegn for anbragte børn og unge med minoritetsetnisk baggrund.
2. Hvordan oplever børnene og de unge, at de trives og bliver inddraget?
3. Kontinuitet i kulturel, sproglig og religiøs praksis.
4. Det vigtige forældresamarbejde.

Inden for hvert tema er opstillet en række refleksions-spørgsmål, som lægger op til fælles faglig drøftelse og refleksion over temaet.

Sådan kan I bruge materialet

Spørgsmålene er delt op i tre niveauer. Først er der lagt op til refleksion over den viden og de resultater, I bliver præsenteret for. Her kan I drøfte, om I ser det samme, og om der er noget i resultaterne, der overrasker jer, eller I har brug for mere viden om.

Dernæst kan I gå videre til at tale om jeres egen praksis, herunder hvordan det aktuelt ser ud hos jer, og om I kan spejle resultaterne ind i jeres egen oplevelse af praksis. Hvilke spørgsmål giver det i så fald anledning til at undersøge nærmere i jeres praksis?

Til slut kan I gå videre til at tale om, hvordan I ønsker at handle på det, I har drøftet, for at udvikle jeres praksis. Hvad gør I? Og hvem gør hvad?

Kendetegn for anbragte børn og unge med minoritetsetnisk baggrund

Hvor mange børn og unge er anbragt?

1 % af alle børn og unge (0-17 år) er anbragt uden for hjemmet. Hver sjette af dem har minoritetsetnisk baggrund.

Børn og unge, der er anbragt uden for hjemmet, kommer generelt fra familier med komplekse udfordringer set i forhold til familiestruktur, socioøkonomiske forhold, psykisk sygdom og kriminalitet. Det gælder for alle børn og unge i udsatte positioner, uanset om de har minoritetsetnisk baggrund eller ej. Der eksisterer derfor de samme typer af udfordringer i familierne, når det skal vurderes, om der er et anbringelsesgrundlag.

Børn og unge med minoritetsetnisk baggrund anbringes senere og er i højere grad på børne- og ungehjem

Børn og unge med minoritetsetnisk baggrund anbringes senere end børn og unge med etnisk dansk baggrund. Halvdelen af børnene med etnisk dansk baggrund er anbragt første gang i førskolealderen, mens det samme gør sig gældende for en tredjedel eller mindre blandt børn med minoritetsetnisk baggrund, afhængig af oprindelses-

land. Det betyder, at børn og unge med minoritetsetnisk baggrund generelt er ældre, mens de er anbragt uden for hjemmet, end børn og unge med etnisk dansk baggrund.

Børn og unge med minoritetsetnisk baggrund er også i højere grad anbragt på børne- og ungehjem. Det gælder for tæt på halvdelen af alle anbragte børn og unge med minoritetsetnisk baggrund (47 %), sammenlignet med ca. en tredjedel af børn og unge med etnisk dansk baggrund (34 %).

Denne forskel gør sig gældende i alle aldersgrupper, men forskellen er især markant i skolealderen (6-12 år), hvor 36 % af børn med minoritetsetnisk baggrund er anbragt på børne- og ungehjem, mens det blot er 20 % blandt børn med etnisk dansk baggrund.

Oprindelsesland og alder spiller en stor rolle

Hvis børn og unge med minoritetsetnisk baggrund blev anbragt i samme omfang og med samme baggrundsvilkår som børn og unge med etnisk dansk baggrund, ville flere børn og unge med minoritetsetnisk baggrund være anbragt uden for hjemmet end den faktiske andel.

Spørgsmål til fælles faglig refleksion

- Hvad fortæller resultaterne os?
- Hvad får vi øje på, når vi læser resultaterne? Er der noget, der overrasker os?
- Hvilken baggrundsviden kunne vi ellers have brug for om anbragte børn og unge med minoritetsetnisk baggrund?

Kombinationen af anbringelse, etnicitet og de komplekse udfordringer, familierne befinder sig i, betyder, at den beregnede andel af anbragte ville være 2,8 %, hvis børn og unge med minoritetsetnisk baggrund blev anbragt i samme omfang ud fra deres baggrundsvilkår som børn og unge med etnisk dansk baggrund, og ikke 1 %, som den faktiske andel er nu.

Forskellen er større for nogle grupper end for andre, hvis der opdeles efter oprindelsesland eller alder. Andelen af anbragte børn og unge fra Mellemøsten og Nordafrika ville fx være fire gange højere. Samtidig ville en langt større andel af de yngste børn med minoritetsetnisk baggrund (0-5 år) være anbragt uden for hjemmet, hvis de havde samme baggrundsvilkår som børn med etnisk dansk baggrund.

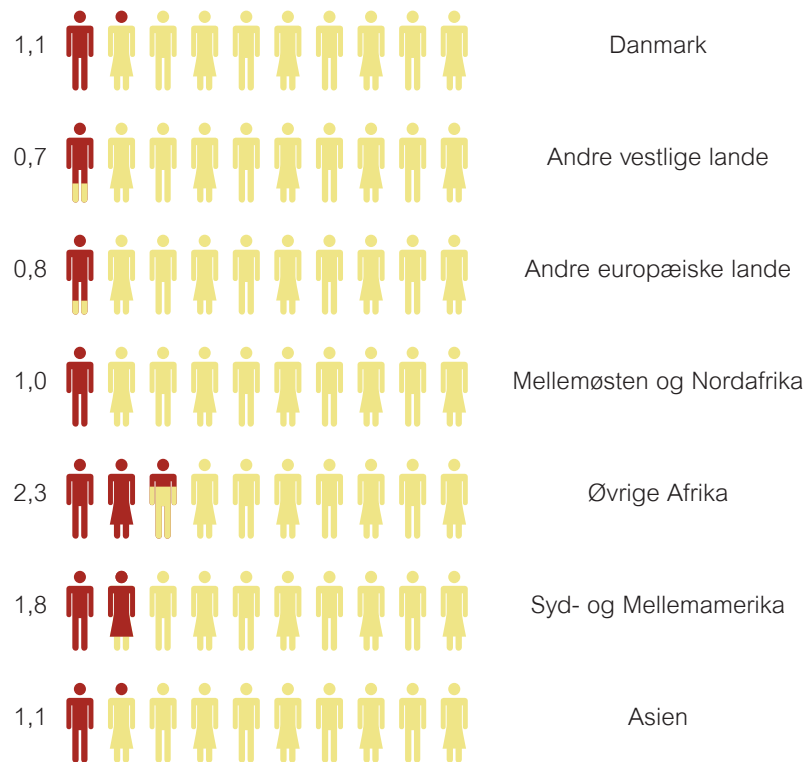
Vores praksis:

- Hvad kendetegner vores aktuelle (anbringelses)forløb med børn, unge og familier med minoritetsetnisk baggrund? Anbringer vi senere? Anbringer vi oftere på børne- og ungehjem? Hvordan ser samarbejdet med forældrene ud?
- Hvad udfordrer os i anbringelsesforløb i forhold til målgruppen? Hvad oplever vi, går godt?
- Er der noget fra resultaterne, der be- eller afkræfter vores oplevelser fra praksis?
- Hvilke spørgsmål kunne vi have lyst til at undersøge nærmere om vores praksis?

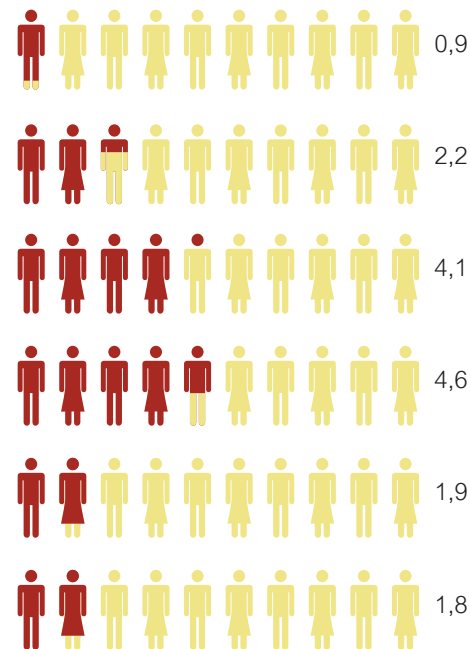
Mulige tiltag:

- Hvordan handler vi på den viden, vi har fået, og på baggrund af de drøftelser, vi har haft?
- Hvilke konkrete tiltag vil vi sætte i gang – og hvem gør det?
- Hvem følger op på tiltag – og hvornår sker det? (fx på hvilket møde?)

Faktiske andele

Beregnete andele

Hvordan oplever børnene og de unge, at de trives og bliver inddraget?

Ingen forskel i trivsel

Anbragte børn og unge med minoritetsetnisk baggrund skiller sig ikke ud fra anbragte med etnisk dansk baggrund, når det kommer til trivsel på anbringelsesstedet. For begge grupper gælder det heldigvis, at langt de fleste oplever, at de føler sig holdt af på anbringelsesstedet og får den sociale støtte, de har behov for. De fleste har det desuden godt med at bo der, hvor de er anbragt, og de føler sig hjemme på anbringelsesstedet.

En tryk relation til de ansatte er altafgørende for trivsel

Både de ansatte og de unge pointerer, at en relation præget af tryk, tillid, respekt, omsorg og nærvær er helt afgørende for de unges trivsel og udvikling. For de unge kan en sådan god relation både bestå i, at de ansatte "er der", men også at de kan mærke de ansattes personlige engagement i relationen til dem. Det skaber en tryk, at der altid er en voksen, som gerne vil snakke og yde omsorg for dem, hvis de har behov.

De pædagoger, hvor man kan mærke, at de er der, fordi de har lyst, fordi de gerne vil, det er også altid de pædagoger, som jeg personligt elsker mest. Som jeg kan bedst med, fordi de behandler mig, som om jeg var deres søn. Og de har den der kærlighed. De har den der forståelse og omsorg.”

Nogle unge oplever det som noget positivt, hvis de kan spejle sig i en af de ansatte, som de dermed udvikler et nært forhold til. Spejlingen hjælper de unge på forskellig vis, fx ved at de har nogen at identificere sig med eller nogen at vende deres bekymringer med. Her spiller de unges minoritetsbaggrund i nogle tilfælde en rolle, idet fælles sprog, kultur eller religion kan være genstand for en sådan spejling, når de ansatte også har minoritetsbaggrund.

Spørgsmål til fælles faglig refleksion

- Hvad fortæller resultaterne om trivsel og inddragelse os?
- Hvad får vi øje på, når vi læser resultaterne om trivsel og inddragelse?
- Hvad kunne vi ellers have brug for at vide om børnene/de unges oplevelse af trivsel og inddragelse i anbringelsesforløb?

Både de unge og de ansatte nævner, at netop fælles sprog ofte skaber en genvej til at bygge relationer, både imellem de unge og mellem de unge og de ansatte – også selvom de ikke nødvendigvis kommunikerer på deres modersmål. Det er dog vigtigt at være opmærksom på, at fælles kultur, sprog og religion hverken er en nødvendig eller en tilstrækkelig forudsætning for at udvikle et godt forhold. Et fælles fokus på fodbold eller mode kan også skabe en god spejling.

Inddragelse er vigtigt for børnene og de unge

Anbragte børn og unge med minoritetsetnisk baggrund adskiller sig heller ikke fra børn og unge med etnisk dansk baggrund, når det kommer til inddragelse. For begge grupper er det kun hver tredje, der oplever at være blevet taget med på råd i beslutningen om, hvor de skulle anbringes. Selvom manglende inddragelse ikke nødvendigvis fører til mistrivsel, opleves det af nogle børn og unge som et stort svigt, der gør det svært for dem at falde til på anbringelsesstedet.

Nogle af børnene og de unge har ikke nogen forventninger til eller ønske om at blive inddraget eller lyttet til. De forholder sig til hverdagen på anbringelsesstedet, som den er, uden at være optaget af, at det kunne være anderledes, muligvis fordi de ikke har nogen erfaring med netop inddragelse. Her kan de ansatte på anbringelsesstedet se det som deres opgave gennem tillidsfuld relation at invitere til indflydelse på hverdagen.

Vores praksis:

- Hvad kendetegner vores praksis i dag i forhold til at inddrage børnene og de unge i de beslutninger, vi træffer? Hvilke faglige hensyn afvejer vi i forhold til inddragelse af børnene, de unge og deres familier?
- Hvad udfordrer os i forhold til at inddrage børnene, de unge og familien? Hvad oplever vi, går godt?
- Er der noget fra resultaterne om trivsel og inddragelse, der be- eller afkræfter vores oplevelser fra praksis? Og hvad tror vi, det skyldes?
- Hvilke spørgsmål får vi lyst til at undersøge nærmere om vores praksis i forhold til at inddrage børn og unge i deres anbringelsesforløb og sikre deres trivsel i anbringelsen?

Mulige tiltag:

- Hvordan handler vi på den viden, vi har fået, og på baggrund af de drøftelser, vi har haft?
- Hvilke konkrete tiltag vil vi sætte i gang – og hvem gør det?
- Hvem følger op på tiltag – og hvornår sker det? (fx på hvilket møde?)

Kontinuitet i børnenes og de unges sproglige, kulturelle og religiøse praksis

Fælles for mange børn og unge med minoritetsetnisk baggrund er, at de i forbindelse med en anbringelse kommer til at mangle det fællesskab, som deres familie har udgjort, i deres daglige religiøse, sproglige og kulturelle praksis. For nogle kan dette være en lettelse, særligt hvis forholdet til familien er dårligt, og hvis barnet eller den unge knytter negative følelser til deres forældres kultur, religion eller sprog. For andre kan det være et kæmpe savn. Det er vigtigt, at man som fagprofessionel får spurgt ind til barnets eller den unges behov i den forbindelse, både når de lige er blevet anbragt og med jævne mellemrum herefter, da børnenes og de unges forhold til deres religion, kultur og sprog er meget foranderligt.

Hvad fortæller de unge?

Hos børn og unge med minoritetsetnisk baggrund kan der opstå et behov for at møde andre med samme religion, kultur eller sprog. Dette behov kan i nogle tilfælde imødekommes af ansatte, som har tilsvarende baggrund. For mange børn og unge er samvær med sådanne ansatte en gave, når de kan tale deres modersmål eller lave særlig mad eller fejre en religiøs højtid. Fællesskaber kan også opstå mellem unge, der ikke nødvendigvis har samme religion, men som har en fælles passion for at

dyrke og udvikle en personlig religiøsitet. Hvis sådanne fællesskaber ikke kan etableres på anbringelsesstedet, kan de fagprofessionelle hjælpe barnet eller den unge til at etablere fællesskaber uden for anbringelsesstedet, men selvfølgelig kun hvis barnet eller den unge har behov for det.

Fejring af højtider

Aktiviteter på anbringelsesstedet, der fejrer kultur og traditioner blandt børn og unge med minoritetsetnisk baggrund, kan både være en kilde til glæde og vække dårlige minder eller en sorg over at have mistet det, der var. De fagprofessionelle bør derfor være opmærksomme på, at religion, kultur og sprog er særligt følsomt for nogle børn og unge, og at der kan være behov for ekstra støtte og accept i den forbindelse.

På anbringelsesstederne lægger man vægt på at møde børn og unge med minoritetsetnisk baggrund med åbenhed og nysgerrighed i forhold til deres religion og kultur. Alligevel er der børn og unge, der føler, at de skal pakke deres "etnicitet" væk for at opnå anerkendelse og sympati fra de ansatte. Der er eksempler på, at de unge føler sig "forkerte", fordi de ikke er danske.

Spørgsmål til fælles faglig refleksion

- Hvad fortæller resultaterne os?
- Hvad får vi øje på, når vi læser om børnene og de unges sproglige, kulturelle og religiøse praksis på anbringelsesstederne?
- Hvad kunne vi ellers have brug for at vide om sproglig, kulturel og religiøs praksis?

En ung pige fortæller fx, at hun undlader at gå i sit arabiske tøj, fordi hun frygter, at pædagogerne på anbringelsesstedet vil tage afstand fra hende.

Jeg ville egentlig gerne rende rundt i det tøj, som jeg plejede at rende rundt i derhjemme, uden at synes, at det er pinligt. Men jeg føler lidt, at det er pinligt, at pædagogerne skal kigge på mig, fordi de er danskere. Så tænker jeg ”ej, jeg vil ikke have det her på, jeg vil hellere have noget flot på, som de synes godt om”. Og det vil jeg gerne have ændret, jeg vil gerne gøre alle de ting, jeg har lyst til, uden at tænke på, hvad de synes.

Interviewer: Hvad er det for noget tøj?

Sådan fx lidt dækket tøj eller arabisk tøj. Ville de acceptere mig som en normal pige, hvis jeg også er sådan en araber?”

Vores praksis:

- Hvordan arbejder vi i dag med at sikre kontinuitet i børn og unges kulturelle, sproglige og religiøse praksis under anbringelsen? Hvilke faglige hensyn afvejer vi i den forbindelse undervejs i de konkrete anbringelsesforløb?
- Hvad udfordrer os i forhold til at sikre kontinuitet i børn og unges sproglige, kulturelle og religiøse praksis under en anbringelse? Hvad oplever vi, går godt?
- Er der noget fra resultaterne, der be- eller afkræfter vores oplevelser fra praksis? Og hvad tror vi, det skyldes?
- Hvilke spørgsmål får vi lyst til at undersøge nærmere om vores praksis i forhold til at sikre kontinuitet i børn og unges sproglige, kulturelle og religiøse praksis under anbringelsen?

Mulige tiltag:

- Hvordan handler vi på den viden, vi har fået, og på baggrund af de drøftelser, vi har haft?
- Hvilke konkrete tiltag vil vi sætte i gang – og hvem gør det?
- Hvem følger op på tiltag – og hvornår sker det? (fx på hvilket møde?)

Det vigtige forældresamarbejde

Forældre spiller en central rolle i børns og unges opvækst, trivsel og udvikling, uanset om børnene og de unge er anbragte eller ej, og uanset hvilken baggrund de kommer med. Derfor gælder der de samme principper for forældresamarbejde, uanset om de har minoritetsetnisk baggrund eller ej.

Relationen mellem forældrene og de fagprofessionelle har stor betydning for samarbejdet. Hvis ikke forældrene har tillid til anbringelsesstedet og føler sig trygge ved rammerne, kan de modarbejde anbringelsen, og barnet eller den unge kan komme i en loyalitetskonflikt.

Forældresamarbejdet er vigtigt uanset etnisk baggrund

God og positiv kontakt mellem anbringelsessted og forældre øger sandsynligheden for, at børnene og de unge får en god anbringelse med mulighed for trivsel og udvikling. Et godt samarbejde med tæt kontakt, hvor rammerne for børnenes og de unges hverdag og udvikling løbende afstemmes og justeres, giver en oplevelse af kontinuitet på tværs af forældre og anbringelsessted.

Den vigtige kommunikation mellem forældre og fagprofessionelle kan dog være begrænset af sproglige og kulturelle forskelle. Det har derfor stor betydning for sam-

arbejdet, at de fagprofessionelle hurtigst muligt bliver klar over forældrenes dansk kundskaber og eventuelle behov for tolk. Det bør aldrig forekomme, at et barn eller en ung agerer tolk mellem forældre og fagprofessionelle, da børn og unge ofte vil søge at beskytte sine forældre eller sig selv og således ikke kan forventes at oversætte korrekt. Det er udelukkende de fagprofessionelles ansvar, at familien både hører og forstår, hvad der bliver aftalt.

Forældre med minoritetsetnisk baggrund kan også have en anden levevis, andre normer og udtryksformer, som kan udfordre relationen og kommunikationen med de fagprofessionelle. Det er derfor væsentligt at have en løbende opmærksomhed og nysgerrighed både over for egne reaktioner og familiens reaktioner og adfærd for at sikre, at der ikke opstår misforståelser og mistillid.

Spørgsmål til fælles faglig refleksion

- Hvad fortæller resultaterne om forældresamarbejde os?
- Hvad får vi øje på, når vi læser om samarbejdet med forældre til anbragte børn og unge med minoritetsetnisk baggrund?
- Hvad kunne vi ellers have brug for at vide om det gode samarbejde?

I mødet mellem forskellige normer for accepteret adfærd er det meget vigtigt, at vi kan stoppe op og overveje situationen ud fra forskellige perspektiver. Veludviklede interkulturelle kompetencer kan understøtte, at de fagprofessionelle er i stand til at imødekomme misforståelser og at håndtere dem, når de opstår.

Jeg har jo nogle gange været til noget, hvor manden ikke ville give mig hånd. Det er meget mærkeligt for mig i forhold til mit arbejde. ”Prøv at hør’, jeg hjælper dit barn, jeg nusser ham, hvis han bliver ked af det, jeg gør rent på hans værelse sammen med ham, jeg vækker ham, men vi kan ikke give hånd?”. Det er svært for mig. Jeg tror ikke, det er så svært, som det har været, fordi jeg har lært at sætte pris på denne her ”hånden på hjertet”. Altså det betyder noget, når man tager hånden på hjertet. Så kan jeg godt hilse på den måde. Men i starten var det da vanvittig svært, fordi det der håndtryk bare betyder noget.”

Vores praksis:

- Hvad kendetegner vores praksis i dag i forhold til at sikre det gode forældresamarbejde i anbringelsesforløb, hvor forældrene har minoritetsetnisk baggrund? Hvilke faglige hensyn afvejer vi i det konkrete samarbejde med forældrene om deres børn?
- Hvad udfordrer os i forhold til at sikre et godt samarbejde med forældrene? Hvad oplever vi, går godt?
- Er der noget fra resultaterne, der be- eller afkræfter vores oplevelser fra praksis? Og hvad tror vi, det skyldes?
- Hvilke spørgsmål får vi lyst til at undersøge nærmere om vores praksis i forhold til at sikre et godt samarbejde med forældre til anbragte børn og unge med minoritetsetnisk baggrund?

Mulige tiltag:

- Hvordan handler vi på den viden, vi har fået, og på baggrund af de drøftelser, vi har haft?
- Hvilke konkrete tiltag vil vi sætte i gang – og hvem gør det?
- Hvem følger op på tiltag – og hvornår sker det? (fx på hvilket møde?)

Det er helt naturligt at være i tvivl og opleve usikkerhed – og der er hjælp at hente

Kulturelle forskelle er en naturlig del af mødet mellem fagprofessionelle og familier med minoritetsetnisk baggrund. De forskellige adfærds- eller forståelsesmønstre, der kan være indlejret i både de fagprofessionelles og familiernes normer og værdier, kan få afgørende betydning for samarbejdet, ligesom sproglige udfordringer kan besværliggøre dialogen.

Det er alt sammen faktorer, der kan skabe tvivl og usikkerhed i samarbejdet – på begge sider. Men det er samtidig helt naturligt.

Social kategorisering og for-forståelser i samarbejdet

For at kunne fungere effektivt i samfundet har vi ofte brug for at kunne systematisere vores sociale verden gennem sociale kategorier, fx ung, gammel, mand, kvinde. Det er en nødvendighed, og det gør os i stand til at kunne handle relevant i sociale situationer. Fx hvis du møder et barn, kategoriserer du hurtigt vedkommende som barn og tilpasser den måde, du taler på til barnet.

Kategorierne kan dog også blive en hindring for den fælles gensidige forståelse, hvis vi ikke er opmærksomme på dem. Undersøgelser viser, at vi i højere grad tolker mennesker i samme kategori som os selv nuanceret og

situationsbestemt, hvorimod mennesker, der ikke ligner os, i højere grad bliver tolket mindre nuanceret og egenkabsbestemt.

En af de sociale kategorier, vi kan komme til at tolke ud fra, er kultur, hvor vi bruger kulturel baggrund som forklaring på den individuelle adfærd. Og det sker helt automatisk, hvis vi ikke er opmærksomme på det. Dermed er der overvejende risiko for, at vi enten overfortolker eller underfortolker situationen – frem for at bruge tvivlen som en drivkraft til at starte en undersøgende og faglig dialog om sagens karakter.

Derudover kan der være sproglige barrierer for samarbejdet – og store udfordringer med at finde den rette tolk eller de gode tolkeredskaber. Dette kan bidrage til, at vi selv begynder at "lægge til" og fylde hullerne ud med det, vi tror, gør sig gældende. Men det er vigtigt, at både I, børnene, de unge og deres familier har det samme forståelsesgrundlag for de aftaler, I laver sammen.

Hvis I har brug for rådgivning og viden om dette, har I mulighed for at kontakte Social- og Boligstyrelsen, der i samarbejde med Styrelsen for International Rekruttering og Integration rådgiver kommuner om underretninger og myndigheds-sagsforløb vedr. børn og unge med minoritetsetnisk baggrund. Læs mere om tilbuddet her:

Litteratur

Denne vejledning bygger på:

Lausten, M., S.V. Jensen, E.H. Søegaard & F.B. Mikkelsen (2024): Anbragte børn og unge med minoritetsetnisk baggrund. København: VIVE – Det Nationale Forsknings- og Analysecenter for Velfærd.

Hvis du vil læse mere:

Ankestyrelsen (2023): Kommunal praksis i sager om udsatte børn og unge med ikke-vestlig baggrund. København: Ankestyrelsen.

Dahl, K.M., M.G. Olsen, M. Lausten & J.T. Ibsen (2022): Børn med grønlandsk baggrund, der er anbragt i Danmark – fra danske kommuner. København: VIVE – Det Nationale Forsknings- og Analysecenter for Velfærd.

Hammen, I. & T.G. Jensen (2010): Anbringelse af børn med etnisk minoritetsbaggrund. En forskningsoversigt. Odense: Socialstyrelsen.

Lausten, M., K. Iversen & A.G. Andreasen (2023). Trivsel blandt børn og unge i udsatte positioner 2023. København: VIVE – Det Nationale Forsknings- og Analysecenter for Velfærd.

Social- og Ældreministeriet (2021). Velfærdspolitisk Analyse. Underretninger og sociale foranstaltninger fordelt på herkomst. København: Social- og Ældreministeriet.